

Mi querido amigo Xavier Vernetta ha traducido al catalán mi último poema que os pongo aquí. Ànchel Conte

Gràcies, Xavi.

PRIMAVERA CONFINADA

esclata la primavera la sento i veig des d'aquí fins a la serra Cabrera l'aire i el mar
la flor que ha rebotat aquest matí l'olor que des de lluny em du la blancor de la
tarongina
el refilet d'un pit-roig el vol de la tórtora em diuen que la vida malgrat tot continua viva
passa el temps sense mirar cap rellotge no hi ha minut ni hora tot s'adorm i s'eternitza
m'aferro als records i crec que el meu alè et busca convertit en una furiosa brisa marina
ara
quan fa mal la teva absència i bull la sang m'adono que ets tu qui em reanima

